

er oven i Købet betydelig større hver for sig end tredje Klasses Kahyt, og endda formindskede man for et Par Aar siden tredje Klasses Kahyt ved at lave Rum til Restauratøren, hvorfra han kunde besørge Uddelingen af Mad- og Drikkevarer, idet man tog det gamle Rum i Brug til Opholdsrum for Restauratørens Personale. Jeg vil haabe, at man, hvis vi skal anskaffe denne Færge, eller vi i det hele taget gaar til Anskaffelse af en Færge, hvad enten det bliver ved Masned Sund eller andre Steder i Landet, vil drage lidt bedre Omsorg for tredje Klasses Passagerer, end man gjorde i tidligere Tid.

Dernæst vil jeg henvende mig til den højtærede Justitsminister. I Straffelovstillæget af 1. April 1905, § 8, indførtes der et nyt Stavnsbaand. Det var ikke det gamle Stavnsbaand vel at mærke for Bønderne, men det var et Stavnsbaand for visse Personer, idet det bestemtes, at Personer, som 3 Gange i Løbet af 5 Aar er dømt for Betleri og Løsgænger, kan faa Paalæg om i et Tidsrum af 5 Aar at opholde sig i deres Forsørgelseskommune. I Aaret 1909 blev der paa Kriminalistforeningens Møde rettet en ret skarp Kritik mod denne Bestemmelse; men alligevel gik den saa godt som uændret over i den reviderede Udgave af nævnte Straffelovstillæg af 1. April 1911: Stavnsbaandet blev bevaret for disse Personer. Jeg har i min kommunale Virksomhed et Par Gange truffet paa denne Bestemmelse. Den foraarsager efter min Mening Kommunerne adskillige Bryderier og Ulemper uden at være til nogen nævneværdig Nytte, uden at man ved den, i alt Fald saaledes som den nu bruges, og saaledes som den lyder, opnaar det, man tilsigter, nemlig at gøre den Plage, som Betlere og Løsgængere kan være, mindre. Jeg tør ikke helt bryde Staven over den Tankegang, som er udtalt i Paragraffen, men jeg tror, som sagt, at den trænger til at ændres paa forskellige Maader. Det er uheldigt, at der staaer i Paragraffen, at saadanne Personer *kan* faa Paalæg om i et Tidsrum af 5 Aar at opholde sig i deres Forsørgelseskommuner; thi derved bliver Anvendelsen af den gjort afhængig af vedkommende Dommers Skøn; der fremkommer en uensartet Praksis, alt sammen afhængig af, med hvilke Øjne vedkommende Dommer ser netop paa denne Paragraf og dens Betimelighed. I en Jurisdiktion faar disse Syndere dette moderne Stavnsbaand, i en anden ikke, alt sammen efter Dommerens personlige Stil-

ling til Straffen. Kan en Betler, som er kvalificeret til dette Stavnsbaand, redde sig ind i en Jurisdiktion, hvis Dommer er imod det, slipper han fri, ellers ikke. Men det er indlysende, at skal denne Bestemmelse virke til at forbedre Betlere og Løsgængere, maa der kunne skaffes dem stadigt Arbejde i den Kommune, de faar anvist som tvungent Opholdssted; og derom kan Dommeren i Virkeligheden ikke skønne. Mangen Gang afsiges en saadan Dom i en Jurisdiktion, som er fjerntliggende fra vedkommendes Forsørgelsessted, og følgelig kan denne Dommer ikke have nogen bestemt Forestilling om, hvorledes Arbejdsforholdene nu er der.

Paa den nævnte Kriminalistkongres i 1909 nævnedes en af Modstanderne af Stedfæstelsen følgende Eksempel: En Mand, som er hjemmehørende paa en Ø i Store Bælt, stavnsbindes til denne Ø ved et Dekret af en Ret, der ligger fjernt fra hans Hjemstedskommune. Selvfølgelig, havde jeg nær sagt, gaar det saaledes, at saa snart denne Mand er kommet hjem, stikker han af ved den første den bedste Lejlighed; og det gjorde vedkommende da ogsaa. Da hans Overtrædelse af Polititilholdet opdagedes, fik han en meget mild Dom, og i denne Doms Præmisser hedder det, at Arrestantens Anbringende om, at han ikke kunde faa stadigt Arbejde paa vedkommende Ø, havde vist sig rigtigt. Jeg har fra min egen Virksomhed i Kommunens Tjeneste et Eksempel paa, hvorledes en Dommer har stavnsbundet en Søfrybøder til en mindre Landkommune. Man vil jo dog indrømme, at er det Mening, han skal have Arbejde ved sin Beskæftigelse, er det uheldigt. Dertil kommer, at der er en hel Del Usikkerhed i Gennemførelsen af denne Bestemmelse. Man har Eksempel paa, at en Dommer har stedfæstet en Betler til to Kommuner: ifølge Loven — i sin Egenskab af Dommer — til een Kommune, men da vedkommende har klaget over, at han ikke kunde faa Arbejde der, har Dommeren — og det er meget forstaaeligt — udstrakt Stedfæstelsen til Nabokommunen, da det blev opgivet, at vedkommende kunde faa Arbejde der; men det er egentlig en Overtrædelse af Loven. Man har ogsaa Eksempel paa, at en Mand er blevet stedfæstet to Gange til samme Kommune. Ved en Dom blev han stedfæstet til den paa 5 Aar; saa stak han af, blev atter grebet i Lovovertrædelse og blev saa i en anden Jurisdiktion stedfæstet til Kommunen i 2 Aar. Han fik altsaa en